

Lea a kone

KONE, SLNKO, PRÁZDNINOVÉ LÁSKY

Christiane Gohl

Christiane Gohl

Kone, slnko, prázdninové lásky

Lea a kone

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Pferde, Sonne, Ferienglück

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2010 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2019 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.

Translation © 2019 PhDr. Danka Banská

Cover design © 2019 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Pferde, Sonne, Ferienglück, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2010, preložila PhDr. Danka Banská.

Obálku navrhol Richard Mečíř.

Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica

v roku 2019 ako svoju 417. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-101-4

Preč zo zimy?

Ako to vlastne, že je znova tak chladno?“ Svenja so skrehnutými prstami zakladala uzdu svojej islandskej kobyle Hrifle. Na okraji štvorca sa prizerala, ako som sa ja potila na hodine jazdy, a riadne premrzla. Teraz so svojím koňom skončila, aby spolu so mnou išla domov.

„Žeby za to mohlo ročné obdobie?“ ironicky sa spýtal môj priateľ. „Mám na mysli, že žijeme na severnej pologuli a tu od novembra až do februára panuje zima. Prináša dážď a sneh. Za ňou nasleduje prechodné obdobie, ktoré nazývame jar, a ani vtedy sa ešte nedá jazdiť v mikine...“

Svenja naňho vrhla zlovestný pohľad, ale mal, prirodzene, pravdu. Napokon, rovnako ako Thorsten a ja si mohla natiahnuť hrubú zimnú bundu – ale potom by ju, prirodzene, jej priateľ Simon nebol mohol obdivovať v jej krásnej novej mikine s motívom koní. Simonov andalúzsky valach Orrie žije v chovnej usadlosti na Höhnwegu, kde mávame hodiny jazdy.

„Predtým už svietilo slnko!“ tvrdila Svenja.

Prevrátila som oči. V skutočnosti práve spoza hrubých oblakov vykukli dva lúče. Inak bolo toto popoludnie na začiatku apríla ešte pomerne mrazivé, aj keď mne bolo teraz vďaka jazdeniu teplo. Moja učiteľka jazdy pani Tommsová – zvaná Tommie – mňa i môjho koňa Žolíka poriadne mordovala. Dúfala, že by som v lete Žolíka predviedla na drezúrnych turnajoch, ale posledné slovo na túto tému ešte nepadlo. Žolíkovi sa do toho zaručene nechcelo – so svojimi predchádzajúcimi majiteľkami už videl množstvo drezúrnych plôch a žiadna z nich sa mu ani trochu nepáčila. A ctižiadostivosť nehnala na štvorec ani mňa. Radšej sme sa s Thorstenom a jeho sivkom Manom prechádzali po lese, pričom nám rovnako vyhovoval spln, hmľa, východ alebo západ slnka... – pre mňa to nikdy nemohlo byť dosť

romantické a Žolík rád chodil na prechádzky v každom počasí. Tommie sa však domnievala, že tohto obrovského westfálskeho koňa so super pôvodom a „enormnou predispozíciou na drezúru“ by bolo na rekreačné jazdenie príliš veľká škoda. Inak, jazdci bez ambícií súťažiť skutočne vyhládávali pohodlnejšie kone, ako bola napríklad Millie, kobyla poníka mojej mamy. Ale ja som sa už kedysi do Žolíka zamilovala a viac-menej zhodou šťastných okolností som ho nakoniec dostala ako dar. Všetci boli spokojní: Žolík a ja sme boli spolu šťastní a stužky z pretekov sme nepotrebovali. A ešte som, prirodzene, musela zistiť, ako ho zvládnuť, a to ma učila Tommie. So Žolíkom sme však boli ešte stále v oddelení pre začiatočníkov. Svenja jazdila oveľa lepšie ako ja a v minulosti sa popoludní delila o jednu hodinu jazdy so Simonom – práve v čase, keď slnko svietilo o pár sekúnd dlhšie.

Vyslala som skúmový pohľad na oblohu, dúfajúc, že aspoň na spiatočnej ceste domov nebude pršať alebo snežiť, čiže moja dnešná práca by sa teda vydarila, a s veľkorysým gestom som svoju hrubú bundu hodila Svenji.

Žolík, Mano a Hrifla ani uchom nemihli, keď parka letela vzduchom, ale štvrtý kôň na stajňovej ohlávke, elegantná kobyla jazdeckého poníka menom Zinderella, vylakane uskočila nabok. Jej malá majiteľka, Tommina dcéra Tina, upokojovala mladého koňa láskavými slovami. Aj ona ju práve išla osedlať. Tommie extra priviedla Zinderellu so sebou, aby jej dcéra mohla absolvovať hodinu jazdy. Jazdecká plocha na Höhnwegu bola riadne odvodnená a za každého počasia bola k dispozícii. Naopak, Tommin vlastný drezúrny štvorec bol už týždeň pod vodou. Túto jar slnko naozaj prakticky nezasvietilo.

„Mamička a ja letíme cez veľkonočné prázdniny do Španielska,“ zverila sa nám Tina, zatiaľ čo sedlala svojho poníka.

„Idete na dovolenku?“ neveriacky vyslovila Svenja to, čo aj mne práve prebehlo hlavou. „Tak tesne pred turnajovou sezónou? Nezmeškáš tak dokonca jeden alebo dva štarty?“

Tina, drobučké malé dievča s ryšavkastými vrkočmi, ktoré vyzeralo tak trochu ako Pippi Dlhá Pančucha, s potešením prikývla. Nad stužkami, ktoré by tieto prázdniny nezískala, očividne slzy neprelievala. Už aj teraz ich vlastnila stovky vo všetkých farbách. Tina mala jedenásť a na rôznych koňoch jazdila na pretekoch od svojich štyroch rokov. Jej mama bola nesmierne ctižiadostivá a kúpou Zinderelly sa jej práve postarala o nového pretekárskeho koňa. Kobyla waleského polokrvníka, krásna ako obrázok, bola určite veľmi drahá.

„Vyhrali ste loto?“ vyzvedala som sa, len čo opadlo prvé prekvapenie. „Najprv pony, teraz cesta...“

Tak dobre Tommie na hodinách jazdeckta naozaj zarábať nemohla, hoci mala veľa žiakov. Tinina pretekárska kariéra, drahé poníky a cesty na súťaže išli do peňazí, jazdenie bolo celkovo veľmi drahé. Naša rodina minulé leto rozhodne nikam necestovala. Keď mama kúpila Millie a k tomu Žolík potreboval sedlo, v „rodinnom fonde pre osobitné výdavky“ zavládol odliv.

Tina sa šťastne usmiala a potriasla hlavou. „Musíme zaplatiť iba let,“ oznámila úprimne. „Navštívime jednu maminu priateľku, tá sa tam vystaľovala.“

„A chová tam andalúzany?“ opýtal sa Thorsten. Keďže sa Tommie rozhodla nasadnúť do lietadla, muselo to mať dačo spoločné s koňmi.

„Nie, connemarské,“ prezradila Tina. „A práve teraz potrebuje niekoľké prijazdiť – a okrem toho chce jedného žrebca predviesť na akejsi prehliadke... V každom prípade nás pozvala, aby sme jej trochu pomohli.“

So Svenjou a Thorstenom sme si vymenili veľavravné pohľady. Tommie bude nepochybne trvať na tom, aby na

prehliadke jazdila na tom žrebcovi Tina. A pokiaľ možno ešte aj na niekoľkých turnajoch...

„Mamička si myslí, že tam troška získam medzinárodnú skúsenosť...“ potvrdila Tina.

Všetko jasné: Cesta do Španielska sa Tommie hodila do plánu čo najskôr poslať svoju dcéru na olympiádu.

„No, potom skvelú zábavu,“ zaželala som jej. „Ale my by sme už teraz mali vyraziť, pretože čoskoro bude tma. Môžeme to vziať priamo, alebo je cesta ešte stále uzatvorená?“

Medzi našou vlastnou stajňou – Svenjini rodičia si prednedávnom kúpili hospodárstvo s boxami a pastvinami a ustajnili tam Thorstenovho i môjho koňa – a chovnou usadlosťou na Höhnwegu sa odvčera nachádzalo stavenisko. Dosiaľ sme ho naširoko obchádzali. Žolík a iné kone si síce boli na hradskej dosť isté, ale buldozér by pre ne predsa len mohol byť príliš.

„Jednoducho tadiaľ prejdeme, medzitým je tam už určite po pracovnej dobe,“ vyhlásil Thorsten.

Stroje skutočne stáli, ale keď sme po trochu rozheganom drevenom mostíku prechádzali ponad stavebnú jamu, Svenjina Hrifla predsa len máličko poskakovala. Thorstenov Mano – ako trénovaný westernový kôň zvyknutý na také úlohy, kráčal naproti tomu po moste pokojne. Bola som poriadne hrdá na Thorstena, ktorý pritom sedel vo westernovom sedle uvoľnene ako naozajstný kovboj. V minulosti bol trocha bacuľatý a územčistý, ale v posledných mesiacoch ešte viac vyrástol, takže teraz bol štíhly a svalnatý a viditeľne vyšší ako ja. So svojimi kučeravými blond vlasmi a múdrymi modrými očami vyzeral dosť dobre.

Teraz už musel prejsť po mostíku iba Žolík, ale ten si dával na čas. Pred dreveným mostom sa donekonečna nervózne vrtel a ja som nakrátko zauvažovala, či cez tú stavebnú jamu nemám jednoducho prejsť. Nebola hlboká, ale dolu stála voda a zdalo

sa, že je to tam klzké. Takže predsa len by bolo lepšie zosadnúť a koňa viesť?

Kým som to ešte zvažovala, Thorsten už zoskočil a podal Manove opraty Svenji.

„Smiem dáme previesť koňa ponad priepasť?“ spýtal sa a naznačil poklonu.

Zasmiala som sa a vlúdne som prikývla.

„Prirodzene, princ môj, pokiaľ vás tá hlboká rokľina neprinúti zaváhať a roztriasť sa.“

„Tak už poďte, prší!“ súrila Svenja. V skutočnosti nielenže pršalo, ale medzi dažďové kvapky sa zamiešal aj sneh.

Bola som rada, že Žolík Thorstena poslušne nasledoval, pretože most bol teraz, keď namokol, určite šmykľavý.

„Tina má skutočne šťastie,“ vzdychla si Svenja, keď sme sa pohli ďalej a sneženie sa zintenzívnilo. Sotva sme si dovideli na ruku pred očami. „Aj ja by som chcela ísť do Španielska!“

Thorsten si ťukol na čelo. „Iste, Tina je to najšťastnejšie dievča na svete. Pravdepodobne vôbec nemôže očakávať, že bude celý deň donekonečna jazdiť pod páliacim slnkom na drezúrnom štvorholníku, zatiaľ čo Tommie sa bude prizerať. Toho žrebca musí zaručene rýchlo priviesť na špagáte ešte pred skúškami. Nemožné, aby pri Tomminých nárokoch na turnajového ponyho bol pre Tinu dostatočne dobrý už teraz.“

Svenja a ja sme sa zasmiali. Tommie očakávala špičkové výkony nielen od svojej dcéry, ale aj od Tininho poníka. Samozrejme, zatiaľ čo svoju dcéru pri výcviku celkom pekne mordovala, s koňmi mala bezhraničnú trpezlivosť. Hoci svojim žiakom skôr vysvetľovala, než na nich kričala, svoju dcéru bez milosti prehánala. Ona totiž nakoniec musela vyhrať. My ostatní sme sa museli iba učiť jazdiť.

„No aj tak...“ neodpustila si Svenja. „Španielsko! Slnko, pláž...“

„Tina uvidí pláž pravdepodobne iba v tom prípade, ak Tommie dostane nápad testovať vhodnosť kvality piesku na pokrytie jazdeckej plochy,“ usúdila som, hoci trocha slnka by mi momentálne urobilo dobre. Sneženie sa pomaly zmenilo na búrku a ja som teraz mrzla takmer tak veľmi ako predtým Svenja. Tá mi veľkoryso ponúkla, že mi vráti bundu, ale tých posledných pár sto metrov som teraz už zvládla. Žolík považoval počasie za rovnako trýznivé, skúšal si strčiť hlavu medzi predné nohy a takmer pritom spadol ponad svoje vlastné boky.

„Och, človeče, veď je to ohyzdné!“ nadávala aj Svenja.

„Náhly vpád zimy do Duisburgu,“ poznamenal Thorsten. „Traja jazdci zmizli v snehovej búrke!“

„Na Islande by v takomto počasí ľudia zabili svojho koňa, rozrezali ho a vliezli do jeho teplých útrob,“ podotkla Svenja. „K takémuto niečomu by som sa ja nikdy nedokázala prinútiť. Tam pred nami je stajňa alebo len kopec ľadu?“

Za snehovým závojom sa teraz skutočne dali rozoznať tieňe budov. Vydýchli sme si, keď nám Thorsten spôsobom hodným westernového jazdca otvoril bránu a my sme sa z vetra dostali aspoň pod ochranu múrov domu. V stajni sa svietilo a keď sme zosadli a viedli kone dovnútra, vletel tam s nami i snehový vír.

V stajňovej uličke sa moja mama práve chystala odsedlať svoju Millie, a to očividne bez toho, aby bola predtým jazdila, pretože sivá koža Millie bola suchá. Malá plavá kobyľa privítala naše kone s radostným erdžaním.

Mama mala trocha zlú náladu. „Také hnusné počasie!“ frflala. „Chcela som ešte aspoň na pol hodiny na jazdeckú plochu, ale v tomto snehu... Keď som dokončila čistenie a sedlanie, začalo snežiť, a teraz takáto metelica!“

„Rovnako dobre to mohlo začať až potom, keď ste nasadli,“ utešovala ju Svenja a vylúpla sa z mojej bundy. „Pozrite na

nás, vyzeráme ako snehuliaci!“ Rýchlo uvoľnila Hrifle sedlový pás. „Ach, aj ja by som rada vycestovala na juh! Tá zima pre mňa začína byť tak trochu utrpením!“

Lúto nám to bolo, prirodzene, všetkým, už aj preto, lebo náš jazdecký areál bol už týždne pod vodou. Mama by z neho mohla využiť vlastne len jednu tretinu.

„Vycestovať ihneď je snád' prehnané,“ poznamenala mama a zatvárila sa pritom tak, že okamžite vzbudila moju pozornosť. Keď mama nasadí tento zdržanlivý pohľad a zelené oči sa jej začnú záhadne lesknúť, treba sa obávať všemožných neobvyklých nápadov a prekvapení. Presne tak sa pozerala aj vtedy, keď ma bezpodmienečne chcela presvedčiť o tom, aby som s ňou navštevovala kurz pre matky a dcéry. Náhle zistila, že bez koní nemôže žiť, sama si však do jazdeckej školy netrúfala.

„Ale na pár dní snád' možno tomuto počasiu uniknúť,“ hovorila mama ďalej. „Mala by si chuť na dva týždne v Andalúzii, Lea? Cez veľkonočné prázdniny?“

Neveriacky som sa na ňu pozrela. Ďalšie plány o Španielsku od niekoho, kto si vlastne tú cestu nemôže dovoliť? Mama však nepôsobila dojmom, že by žartovala. A predsa... tento jej pohľad...

„Pláž, slnko, modré more?“ nadšene sa spýtala Svenja ešte prv, než som mohla niečo povedať. Zložila si jazdeckú čiapku a vytriasla si svetlo-plavé vlasy. Boli vlhké, nezlepili sa však tak ako môj účes z krátkych vlasov vždy vo chvíli, keď si dám dole jazdeckú helmú. „Ak by Lea nechcela, pani Grobová, som pripravená!“

Mama sa zasmiala „Lea bude chcieť!“ vyhlásila. „A tá cesta je, bohužiaľ, iba pre dvoch. Okrem toho, niekto sa tu musí starať o kone.“ Skrátka, Svenja nemala nijakú šancu. Mne sa to celé však videlo byť akési zvláštne. Cenovo výhodnú cestu do Španielska pre dvoch by som si ešte dokázala vysvetliť:

Mama pracovala v cestovnej kancelárii a tam sa občas pritrafila veľmi dobrá dovolenka pre zamestnancov, napríklad vtedy, keď sa poskytovateľ cesty chcel uchádzať o nový hotel. Avšak romantickú cestu do Andalúzie mama absolvovala už predtým spolu s ockom. A dovolenku na pláži by zas darovala môjmu malému bratovi. Ten bol, koniec koncov, občas ukrátený a minulý rok sa riadne ponosoval, keď sa letná dovolenka scvrkla len na pár dní pod stanom.

„Slnko, pláž a more?“ vyzvedala som sa skepticky.

„Nie... ech... tak celkom,“ odpovedala mama trochu v rozpakoch. „Je to viac... teda, skôr jazdecká dovolenka!“

Áno, viem, väčšina dievčat od koní by teraz nadšene vykrikla. Jazdecká dovolenka v Andalúzii! Ešte k tomu zadarmo, pretože usporiadateľ po renovácii znova otvoril svoju prevádzku a pozvánky poslal všetkým väčším cestovným kanceláriám. Bezpochyby bolo odo mňa nevďačné neupadnúť z toho do vytrženia. Ale keby som už mala stráviť prázdniny v sedle, potom by som tak radšej urobila na mojom vlastnom milovanom obrovi. A s Thorstenom a Svenjou. V lete sme podnikli terénnu jazdu a fantasticky sme sa pritom zabávali. To by som si rada zopakovala – a nemuselo by to byť bezpodmienečne cez veľkonočné prázdniny za vytrvalého dažďa a či počas snehových búrok. Ale letieť do Španielska, aby som tam jazdila na cudzích divokých koňoch?

„No, všetko nie je zase také čierne, Lea!“ nazdávala sa Svenja, keď som vyjadrila svoje obavy. Mamička už odišla domov, ale my sme vo Svenjinej izbe ešte popíjali horúce kakao, aby sme sa zohriali. „Človeče, ten chlapík, čo to organizuje, si chce predsa urobiť reklamu! Určite má úžasnú kone!“

„No práve...“ podotkla som. „Spolovice divoké žrebce, ktoré treba prijazdiť... alebo všetko také nedochôdčatá, na ktorých sa budem iba blamovať. Pokojne môžeš ísť s ňou, Svennie. Ja tu s potešením budem mokrúť v daždi.“

„Lenže ja nemám peniaze na letenku,“ povzdychla si Svenja.

Čo sa toho týkalo, s našou cestou to vyzeralo inak ako v prípade Tommie a Tiny: Mali sme síce plnú penziu, ale cestu tam by sme si museli zaplatiť.

„A tvoja mama ma určite nepozve,“ bedákala moja priateľka ďalej. „A ja by som tak rada išla! Určite sa budeš výborne baviť!“

„A veď nikto ťa nemôže prinútiť jazdiť,“ dodal Thorsten. „Ak sa ti to znepáči, jednoducho to necháš a ľahneš si na slnko!“

To bola, samozrejme, pravda. Podľa prospektu mal dvor terasu s výhľadom na fantastickú hornatú krajinu a plavecký bazén. More bolo takisto vzdialené iba pár kilometrov. Avšak moja mama by zaručene nechcela jazdiť sama. Pravdepodobne by argumentovala tým, že kone musíme testovať pre jej cestovnú kanceláriu. Dovolenku pri bazéne som teda zatiaľ videla iba v čiernych farbách. Ak by som svoju mamu nechcela nadobro sklamať, španielskym žrebcom by som sa nevyhla.

Z iného konca sveta

Veľkonočné prázdniny prišli na môj vkus trochu prirýchlo a v prvý prázdninový deň vládlo jasné slnečné počasie. So žiaľom som sedlala Žolíka na rozlúčkovú jazdu s Thorstenom a vyzeralo to celkom tak, ako by romantická jarná vychádzka vlastne vyzerat' mala: po okrajoch cesty žlté kvietky a čerstvá zeleň, na stromoch prvé listy. Žolík a Mano striehli na chvíľu, keď sme nedávali pozor, aby si potom čo najrýchlejšie odšklbli dlho chýbajúce zelené krmivo.

„A ja musím do púšte...“ frflala som, na čo ma Thorsten vysmial.

„Človeče, Lea, v Španielsku je tiež jar – severná pologuľa, iba nedávno som to vysvetľoval Svenji. Teraz ešte zaručene nie je pekelné horúco, len stabilne slnečno. A ak som to pochopil správne, tá vaša oblasť je skôr hornatá. V prospekte to vyzerá tak, akoby tá usadlosť ležala na divokom západe.“

„V každom prípade tam od januára nepršalo,“ vyhlásila som ešte stále zle naladená. „Mama to preverila...“

„To je po prvý raz, čo sa sťažuješ na suché počasie,“ doberal si ma Thorsten. „Pozri, Lea, sú to len dva týždne. Za ten čas na nás nezabudneš...“ Prehrabával sa vo vrecku a takmer hanblivo mi podal nejaký balíček. „Otvor to, keď po nás zatúžiš.“

„Po nás?“ spýtala som sa zvedavo.

Thorsten prikývol. „Po Žolíkovi, Manovi a mne. Dúfam, že predovšetkým po mne! A nezamiluj sa mi tam niekde do nejakého Španiela!“

Naklonila som sa k nemu a dala mu pusu. Žolík sa pritom automaticky pritlačil bokom k Manovi. Už to poznal – niekedy bolo skutočne užitočné, keď kone ovládali uvoľnenie ramien a bočné prechody.

V prvú prázdninovú stredu sme napokon vyrazili. Leteli sme priamo z Düsseldorfu do Almerie, čo bolo približne rovnako ďaleko ako na Mallorcu. Pilot sa navyše hlasno tešil zo zadného vetra, takže sme pristáli takmer o pol hodiny skôr, než bolo plánované. Po celý čas vládlo jasné počasie a už pri pristávaní bolo vidieť, že Thorsten nesľuboval priveľa. Krajina bola hornatá: sčasti kopcovitá, sčasti ju pokrývali rozpadnuté skaly a pretkávali vyschnuté korytá riek. Avšak okolo letiska a mesta Almerie narúšali celkový obraz stovky skleníkov.

„Najväčšia oblasť pestovania zeleniny v Európe,“ vysvetľovala mama.

No, dúfajme, že nebudeme musieť jazdiť okolo všetkých tých plastových plachiet!

„Kde vlastne sú Tina a Tommie?“ vyzvedala som sa, keď sme po pristátí pozhľadávali svoju príručnú batožinu. „Nechceli takisto letieť dnes?“

Mama prikývla. „Myslím, že áno, ale Španielsko je veľké. Môžu byť hocikde. A keď má Tina jazdiť na turnajoch, sú tak či tak skôr na severe. Andalúzia má byť, pokiaľ ide o jazdecký šport, mŕtvou zónou. Aspoň tak to tvrdí Simon, ešte včera sa o tom zhováral so Svenjou.“

V skutočnosti sme tu teraz príliš skoro... dúfajme, že ľudia zo statku sú už tu.“

Mali nás vyzdvihnúť na letisku a kým mama preberala batožinu, ja som cez sklené okno pokukovala smerom k východu. V podstate som takmer ihneď objavila štít: Ranč Solima – jazdecká dovolenka v Sierra Cabrera. Tak isto to bolo uvedené v maminom prospekte, údajne to pochádzalo zo slov „Sol y más“ – „Slnko a viac“. Smiešny názov pre jazdecký statok, ale inak celkom nádejný. A keď som potom uvidela mladíka, ktorý ten štít držal vo výške, zapáčil sa mi ešte viac. Ak to bol Španiel, až doteraz som ich posudzovala úplne zle! Vyslanec zo Solimy bol síce dohnedá opálený, ale bol to skôr taký

zlatisto plavý odtieň. Mal hladké polodlhé vlasy, ktoré si trochu ošetril gélom. V každom prípade vyzeral, akoby práve prišiel z bazéna – alebo z mora, zdalo sa, akoby sa vynoril z nejakého kalifornského televízneho seriálu. Jagavé modrozelené oči – takmer neuveriteľné, že by také boli od prírody. Azda tyrkysové kontaktné šošovky? Ale nie, inak nepôsobil príliš uhladene. Bol vyháknutý, mal svetlé nohavice a príliš veľké tričko, na ňom ríffovú bundu. A na trochu hranatej tvári mu žiaril široký úsmev.

Mama bez váhania nasmerovala vozík s kufrom na neho.

„Určite čakáte – ech – čakáš – na nás...?“

Ten chalan bol naozaj príliš mladý na to, aby mu vykala, odhadla som ho nanajvýš na sedemnásť, skôr šesťnásť rokov. Ale, na druhej strane, vari by po nás neposlali niekoho, kto ešte nemá vodičský preukaz!

Chlapec sa usmial a pozrel sa na lístok, ktorý držal v ruke.

„Lottie und Lea Groth?“ Naše mená prečítal neisto a vyslovoval ich po anglicky. „Som Richie. Vitajte na ranči Solima.“

Mama sa usmiala, pretože aj španielske názvy vyslovil s anglickým prízvukom. „Počítala som skôr s ‚Bienvenido‘, ale je pekné, že si po nás prišiel. Si tu celkom sám?“

Richie potriasol hlavou a zdvorilo uchopil náš vozík. „Nie. Ronja ma tu len poslala, pretože let prišiel príliš skoro. Alebo poslala sem?“

„Poslala sem,“ opravila ho mama.

Richie s vďačným úsmevom prikývol. „Vy musíte stále opravovať, keď ja povedz niečo zle. Chcem sa učiť lepšie nemčinu. Veľmi dôležité!“

Kládla som si otázku, prečo potom pracoval v Španielsku, a nie hneď v Nemecku, ale tam mu asi nevyhovovalo príliš zlé počasie.

„Ronja je k priehradke od Iberie,“ hovoril Richie ďalej. „Iná lietadlo, iní hostia. Tí príliš neskoro.“

„Tí príliš meškajú' alebo 'Tí prídu príliš neskoro',“ objasnila mama. Zrejme sa v nej prebudila pedagogička. Naopak, podľa mňa bola Richiho nemčina roztomilá.

„Ty ale nie si Španiel?“ spýtala som sa ho, aby som rozprúdila debatu.

Richie znova potriasol hlavou, pričom sa mu z nej zošmykli tie jeho gélové pramene. Vyzeralo to pôvabne, bolo to, akoby sa zo starostlivo vytvarovanej frizúry tie pramene vykoľajili. Rýchlo som si siahla do svojej vlastnej štie. Naliehavo by som si mala v nejakom zrkadle skontrolovať, či sa moje zježené vlasy ešte poslušne nechali skrotiť novou zelenou zázračnou šatkou so šiltom, slúžiacim ako tienidlo. Ten kúsok sa výborne hodil k mojim zeleným očiam a navyše sa na prvý pohľad nedalo spoznať, že mi vlasy rady odstavajú všetkými smermi.

Richie sa na mňa usmial. „Nie. Prídem z inej konca od svet. Christchurch, New Zealand.“ Ešte prv, než som sa stihla spýtať, čo robí chlapec z Nového Zélandu na nejakom španielskom jazdeckom ranči, priblížili sme sa k priehradke leteckej spoločnosti Iberia. Akási hnedovlasá dievčina sa tu práve lúčila plynulou španielčinou, hoci ani ona vlastne nevyzerala ako južanka. Zdá sa, že práve získala odpoveď na otázku, kedy má priletieť lietadlo z Hamburgu. Dievča sa k nám obrátilo a usmialo sa na nás.

„Ahoj! Našiel vás Richie? Vy ste tí ľudia z Düsseldorfu, však?

„Lotte a Lea Großové,“ predstavila nás mama.

„Fajn, ja som Ronja,“ povedalo dievča a podalo nám ruku. „Číže vy ste teraz pristáli skôr, ale nie je vám to vôbec nič platné. Musíme totiž ešte počkať na let z Frankfurtu a potom na lietadlo z Iberie. To príde až o necelú hodinu. Vypijete si zatiaľ kávu? Posadzte sa do kaviarne, ja idem rýchlo po tých Frankfurtčanov a potom prídem za vami.“

Ronja bola nepochybne Nemka. Boli vôbec na Solime nejakí Španieli?

Richie nás teraz odprevadil do letiskovej kaviarne, kde si mama našla voľné miesto a začala strážiť kufre. Pomohla som Richimu priniesť zo samoobslužnej reštaurácie kávu a kolu, pričom mi prezradil, ako sa vlastne ocitol v Španielsku.

„Ukončil som Secondary School a chcem v skutočnosti ešte NCEA ... ako to nazývate... maturitu ... urobiť. Ale najprv čosi vidieť zo svet. Džob na statok mám z internet. Našli ľudí, ktorí hovoria nemecky a anglicky. A španielsky...”

„Pritom Richiho španielčina sa obmedzuje na ‚Dobrý deň‘ a ‚Ako sa máte‘, doložila Ronja. Nepozorovane sa vynorila za nami a vložila do prístroja dva poháre na cappuccino. Zaručene pre hostí z Frankfurtu. Zdalo sa, že ide o tri ženy, v každom prípade k maminmu stolu práve doložili ďalšie stoličky.

Richie sa usmial. Zrejme ho ten výsmech neurazil, ale ani Ronja nevyzerala, že by to myslela zle. So svojou takmer okrúhlou tvárou a s orieškovohnedými bystrými očami pôsobila veľmi sympatickým dojmom. Polodlhé hnedé vlasy si na zátylku zväzovala do konského chvosta. Bola štíhla, ale pomerne kostnatá a nie veľmi vysoká.

„Ale ja viem jazdiť!“ seabavedome vyhlásil Richie. „Bolo aj podmienkou!“

Ronja si ťukla na čelo. „To si zle pochopil,“ tvrdila. „V skutočnosti tam bolo ‚Dobré základné znalosti v kydaní hnoja.‘“

Zasmiala som sa.

„Ak chceme s koňmi chodiť von, musíme vedieť dobre jazdiť?“ spýtala som sa potom.

Ronja potriasla hlavou. „Nie,“ odvetila. „Väčšina Angelových zákazníkov nemá viac ako pár hodín jazdy – veľa si však namýšľajú. Mnohí túžia skrotiť divokého žrebca a hneď nasledujúci deň s ním piafovať. Som veľmi šťastná, keď sa aspoň spolovice dobre naň posadia bez toho, aby sa pevne

pridržali oprát. A keď každé tri minúty nekričia! Terén okolo ranča je zložitý – čo koňom neprekáža, sú na to zvyknuté. Ale ľudia, ktorí ešte nikdy neopustili jazdeckú halu...”

Ronja medzitým naplnila kávou šesť pohárov, dva som jej vzala a išli sme k pokladni. Kým Ronja platila, Richie balansoval s fľašami koly a pohármi na podnose k stolu mojej mamy. Hneď nato nás predstavili Miriam Zieglerovej, Karin Benkeovej a Júlii Heckovej. Všetky tri boli približne v maminom veku, pani Zieglerová bola o čosi mladšia. Tá drobná žena s tmavými blond vlasmi práve rozprávala o svojom koňovi, andalúzanovi, ktorý, keď ho kúpila, údajne ovládal všetky možné, pomerne ťažké, drezúrne cviky. Avšak kdesi počas transportu od predajcu do svojej domovskej stajne musel piaf zabudnúť, rovnako aj pasáž a levádu, ktoré vraj predtým perfektne ovládal. Potláčala som chichot a aj Ronji v tvári mykalo, zostala však vážna. Čosi také už asi aj počula.

„V každom prípade si od tohto pobytu sľubujem pár tipov... snád' potom znova niečo nájdeme... domnievam sa, že ak vieme, kde treba zatlačiť...”

Ronja si teraz hrýzla pery, no ja som už tiež niekedy počula, že andalúzany sa predávajú ako kone na gombík. Aj začiatovníci na nich vraj môžu jazdiť i tie najťažšie lekcie, stačí iba, ak kone poštekli na tých správnych miestach. V skutočnosti to bola, prirodzene, hlúposť. Tommie vyhlasovala, že každý kôň potrebuje fundovaný výcvik. Lenže ľudia ako pani Zieglerová to neradi počúvali.

„Stratila nejaká gombička?“ so zvráteným čelom sa vyzvedal Richie. „Možno my ju môžeme pomôcť hľadať?“

Ronja len-len že nevybuchla smiechom. Zdalo sa, že mi bola vďačná, keď som Richiho pochválila za jeho dobré jazykové znalosti nemčiny a odviedla som ho tak na inú tému.

„Naša rodina pochádza z Porýnia,“ vysvetľoval Richie. „Moja prastarý otec, moja starký stále ešte hovorí nemecky, učili sme sa my deti všetky od neho.“

Mama medzitým rozprávala o Millie a Žolíkovi a pani Benkeová a pani Hecková o koňoch v ich jazdeckej stajni. Ani jedna ani druhá ešte vlastného koňa nemali, zaujímali sa však najmä o andalúzany, pretože tie boli údajne „od prírody“ totálne milé. Pani Benkeová jazdila už pol roka. Bola to malá bacuľatá pani, ktorá svoje dlhé červenohnedé vlasy nosila rozpustené a príliš športovo teda nevyzerala. Zato pani Hecková bola vysoká, kostnatá, popolavá blondína a bola trocha plachá. Na maminu priamu otázku stručne odpovedala, že s jazdením začala pred necelým rokom. Jej nástup do tradičnej jazdeckej školy prebiehal rovnako chaoticky ako mamin a môj prvý jazdecký kurz. Avšak teraz chodievala jazdiť do jedného malého jazdeckého klubu. Učiteľka jazdy je milá, občas bráva žiakov aj na vychádzky a pani Hecková je spokojná.

„Ale niekedy by som si želala vlastného koňa,“ potvrdila. „Vôbec nie najmä na jazdenie, ale na láskanie a maznanie.“

Pani Zieglerová jej preto odporučila žrebca a Ronja opäť prevrátila oči, ale tak či tak teraz musela ísť preč, aby vyzdvih-la posledných hostí. Richie a ja sme ju nasledovali k lietadlu z Hamburgu a pomerne bez námahy sme objavili mladú dvojicu, pána a pani Münteringovcov, ktorá sa hneď predstavila ako Berndt a Biggy.

„Už sa veľmi tešíme na kone,“ žiarila Biggy, dlhonohá, výrazne namaľovaná blondína. „Je to naša druhá jazdecká dovolenka. Práve sme si urobili jedenásťdenný jazdecký kurz.“

O jedenásťdenných kurzoch som už počula. Išlo o ucelené kurzy, na ktorých sa začiatočníci počas dovolenky naučia základy jazdenia. Tommie o tom hovorila s veľkým rešpektom, ten koncept bol dobre premyslený. Ibaže po kurze ľudia,

prirodzene, nevedeli ešte naozaj jazdiť, ale iba do určitej miery pekne sedieť na koni.

„Ale na takom žrebcovi,“ vyhlásil Berndt, dlhé bidlo s krátkymi tmavými vlasmi, „sme ešte nikdy nejazdili! To bude predsa len čosi iné ako tie ospalé školské kone. A potom pľaf a celá tá drezúra! Na to sa teším už večnosť!“

Cestou na ranč som sa tiesnila vpredu medzi Ronjou a Richim a oni mi ďalej rozprávali o ranči Solima. Ako som sa medzitým už dozvedela, šéf sa volal Angel, ale vychádzky organizovala väčšinou Ronja.

„Angel robí iba to... ech... vyučovanie na pláci...“ vyhlásila. „A trénuje kone na predaj.“

Posledné boli naozaj väčšinou žrebce, momentálne boli na statku tri. Starostlivosť o kone spočívala prevažne na Ronji a Richim, ale ten mal celkovo pomáhať aj v záhrade i v dome a zdalo sa, že Ronja bola tak či tak dievča pre všetko. Pracovala na statku už pár mesiacov, ale zostať mala len do septembra. Potom ju čakala učňovská príprava na pozíciu prevádzkarky hotela pre jeden veľký hotelový reťazec. Richie bol na ranči už tri týždne a celkovo tu mal byť tri mesiace.

Dospelí hostia sedeli v zadnej časti malého autobusu, ktorý riadila Ronja. Najprv sa išlo po diaľnici, z ktorej bolo vidno zblízka zopár z tých škaredých skleníkov, ale potom, keď sme predmestia nechali za chrbtom, otvorila sa pred nami krajina s kopcami a pahorkami porastenými krovínami. Údolia a celková scenéria boli sčasti impozantné, ale všetko bolo nudne svetlozelené a hnedé.

„V tomto ročnom období by sa to celé vlastne malo zelenáť a kvitnúť,“ komentovala sporú vegetáciu Ronja. „Predovšetkým moje obľúbené žlté kvietky a tiež magnólie. Ale táto zima bola zvláštna. Najprv výdatne daždivá, takže všetko vystrelilo